

Olasz Valéria

Hűségben

A 750 éves Győrhöz

Megesküdtünk, s te befogadtál.
Közös a meder, közös a ház,
folyók mossák össze arcunk',
közösek fényeink, ha
felragyog a nyár.

Egy földön élünk, „egy kenyéren”,
csillagunk is közös már régen,
megláttalak, s e pillantás
lett végzetem, ó, életem,
Győr, szűkebb hazám.

Hold és Nap járása a miénk,
az ég, ha beborul, és ha kék,
közösek a felhők, galambok,
és közösek a gondok,
rögök, és hantok.

És közös a múlt köve a parton,
a felzúgó hang bús harangból,
a gyötrelem és a dicsőség,
a hidakra épített
örökös hűség.

Nem szűnik felszökő, szomjazó vágy,
hajnal karóján ölelni egymást,
szívünkbe ágyazni éveket,
megosztani teremtett
hajlékot veled,

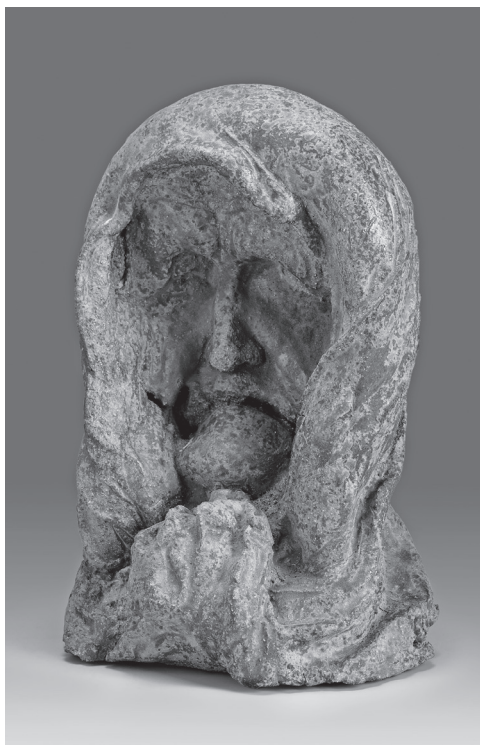
hol felkel a Nap, ringat az alkony,
kinő a fű, és éled a parton
a közösen ültetett virág,
hol a Holdbéli csónakos
útunkra vigyáz.

S te óvod az égi szent födelet,
kitartani jóban-rosszban veled,
s ha nyílik a végtelen határ,
terítsd rám hűséges eged,
Győr, szűkebb hazám.

Örök nyár

in memoriam Tönköl József

felgyújtottad a réteket
egy szál pipacssal
szikrádat izzó nyárra
időzítetted
most torkunkig ér a tűz
hullanak forró könnyeink
és izzik a föld sajog a szív
lángolnak érted
a pipacsok
elszórtad bennünk is
örök nyarad szirmait

Siratóasszony (2010, kőcserép)

Némafilm hazatéréskor

Kardélre hányják füvek az időt
alkonyatba hull a nap
magasban füstifecske köröz
alant fák árnya dől hanyatt

hamuszínű lepel a kerten
csupasz kövek állnak sorfalat
tenyéryni ég tör át a réseken
a kövek csöndben felsóhajtának

sehol egy lélek a film pereg
anyám sem vár a küszöbön
elkószált már a gyereksereg
szomszédunk biccentve köszön

repedések vérző szívemen
rózsalugas tüskéi szúrnak
megmenthető még a gyökere
a szirmok humusszá simultak

tövet kiásom – zörren a levél –
átültetni magammal viszem
udvarunkon sepreget a szél
felröppenti emlékeimet

házunk helyére hordja mind
betölteni a tátongó hiányt
a barackfa némán búcsút int
s könnyezni kezd egy száraz ág.